

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila, v právní věci žalobkyně: **JUDr. K. T.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 3. 3. 2011, č.j. 2806/11-1302-708158,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

[1] Finanční úřad Brno III vydal dne 4. 2. 2010 platební výměr č.j. 28337/10/290912704533, kterým žalobkyni za zdaňovací období srpen 2008 vyměřil daň z přidané hodnoty ve výši 47.782,- Kč (namísto požadovaného nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty).

[2] Proti tomuto platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, které zamítlo jako nedůvodné Finanční ředitelství v Brně rozhodnutím ze dne 3. 3. 2011, č.j. 2806/11-1302-708158.

II.

Shrnutí základních žalobních bodů

[3] Žalobkyně napadla označená rozhodnutí žalobou, ve které obecně uváděla, že správní orgány porušily základní procesní pravidla pro vydání rozhodnutí dle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“).

[4] Meritem pochybností vznesených správci daně je údajné neuskutečnění zdanitelného plnění přijatého od společnosti EDHESSA, s. r. o., se sídlem U Hrabovky 247/11, Praha 4 (dále též „EDHESSA“) na základě smlouvy o poskytnutí know-how ze dne 30. 6. 2008 a následně vystavených faktur ze dne 30. 6. 2008. Správní orgány tvrdí, že k převodu vlastnictví know-how a tedy ke zdanitelnému plnění nedošlo. Podle správních orgánů byla na původního vlastníka (společnost BGC Developers a.s., dále též „BGC“) usnesením Okresního soudu Brno (č.j. 19 Nc 5458/2007-7) prohlášena exekuce a bylo mu zakázáno disponovat se svým majetkem. Žalobkyně však ve vytykáčím řízení prokázala jak nabytí vlastnictví předmětu zdanitelného plnění od společnosti EDHESSA (smlouvou ze dne 30. 6. 2008) tak i to, že společnost EDHESSA, nabyla předmět zdanitelného plnění od společnosti BGC. Tyto skutečnosti prokázala žalobkyně pravomocnými rozsudky Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 27. 7. 2009, č.j. 4 C 110/2009 a ze dne 23. 11. 2009, č.j. 6 C 204/2009. Tyto rozsudky nejsou podle žalobkyně pouhými návrhy daňového subjektu, ale rozhodnutími o předběžné otázce ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu. Správní orgány tedy byly označenými rozhodnutími vázány ex lege. Pokud se jimi neřídily, porušily § 99 odst. 1 daňového řádu.

[5] Žalobkyně doplnila, že označené usnesení č.j. 19 Nc 5458/2007-7 bylo vydáno na základě absolutně neplatného právního úkonu (rozhodčí doložky). Žalobkyně v řízení předložila rozhodnutí Městského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2010, sp.zn. 33 C 169/2008, a ze dne 10. 9. 2010, sp.zn. 61 C 206/169, které absolutní neplatnost rozhodčí doložky aprobuji. Tato rozhodnutí však žalovaný nepovažoval za relevantní pro danou věc z důvodu, že se přímo netýkají exekučního titulu v řízení sp. zn. 19 Nc 5458/2007. Žalobkyně dovozuje tendenční hodnocení důkazů, což je v rozporu s § 8 odst. 2 daňového řádu.

[6] Žalobkyně dále v žalobě dovozovala porušení § 99 odst. 2 daňového řádu, a to z toho důvodu, že správce daně si na str. 12 předkládací zprávy k odvolání osobuje právo rozhodnout o tom, že neuznané zdanitelné plnění bylo dosaženo na základě trestného činu. K tomu doplnila, že odkaz správního orgánu na rozsudek Městského soudu v Brně sp. zn. 2 T 36/2008 a usnesení Krajského soudu v Brně sp. zn. 9 To 599/2008 je zavádějící, neboť tyto rozsudky se týkají jiného právního úkonu, než který byl předmětem daňového řízení.

[7] Žalobkyně v žalobě uzavřela, že správní orgány postupovaly proti smyslu ustanovení § 5 odst. 1 daňového řádu, který jim ukládá postupovat v souladu se zákony a jinými právními

předpisy. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházejícího rozhodnutí správce daně.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

[8] Žalovaný podal k žalobě písemné vyjádření, ve kterém zopakoval svá tvrzení obsažená již v žalobou napadeném rozhodnutí (níže podrobně rekapitulováno). Zejména uvedl, že pro danou věc je relevantní ustanovení § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZDPH“). Podle těchto ustanovení musí plátce daně prokázat nejen přijetí zdanitelného plnění, ale i jeho použití v rámci svých ekonomických činností k účelu vymezenému § 72 odst. 1 ZDPH, a to za splnění podmínek daných § 73 ZDPH. Správní orgány konstatovaly neprokázání uskutečnění zdanitelného plnění, resp. jeho přijetí a ani jeho použití k vlastní ekonomické činnosti žalobkyně, přičemž oba předpoklady musí být splněny kumulativně. Za takto zjištěného skutkového stavu proto žalovaný k vymezené právní úpravě učinil jednoznačně odůvodněný závěr o nemožnosti akceptace uplatněného odpočtu daně z přidané hodnoty.

[9] Žalovaný doplnil, že žalobkyně zpochybňuje pouze nesprávné posouzení uskutečnění (přijetí) zdanitelného plnění. Žalobkyně nijak nezpochybňuje závěr žalovaného ohledně nepoužití domnělého zdanitelného plnění k vlastní ekonomické činnosti. Žalobkyně podle žalovaného odhlíží od komplexního posouzení věci a pouze izolovaně odkazuje na nabytí předmětu vlastnictví (uskutečnění zdanitelného plnění) smlouvou ze dne 30. 6. 2008 a rozsudky pro uznání, kterými má být správce daně bez dalšího vázán (§ 99 odst. 1 daňového řádu). Podle žalovaného je správce daně vázán pouze takovým rozhodnutím orgánu veřejné moci, kterým se tento materiálně zabýval otázkou rozhodnou pro posouzení v daňovém řízení, což v daném případě splněno není.

[10] K námitce stran porušení § 99 odst. 2 daňového řádu pak žalovaný uvedl, že správce daně závazně nečinil jakýkoli úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin. Z rozsudku Městského soudu v Brně č.j. 2 T 36/2008 vyplývá spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí Ing. T. S odkazem na výše uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

IV.

Doplňující podání žalobkyně

[11] Dne 30. 7. 2011 žalobkyně doručila krajskému soudu doplňující podání k žalobě, ve kterém zejména uvedla, že k doložení svého tvrzení o neplatnosti exekučního titulu (rozhodčí doložky) dokládá rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 2. 5. 2011, sp. zn. 63 C 206/2011, kterým byl zrušen rozhodčí nález ze dne 8. 3. 2007, sp. zn. 1438/07 (dále též „rozhodčí nález sp. zn. 1438/07“). Dále dokládá rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 3. 6. 2011, č.j. 13 Co 497/2008-776, kterým bylo v rámci vyřešení předběžné otázky rovněž rozhodnuto o neplatnosti rozhodčího nálezu sp. zn. 1438/07. Toto rozhodnutí se přitom opírá o usnesení Velkého senátu občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31

Cdo 1945/2010. Podle žalobkyně nebyl předmětný exekuční titul zrušen z formálních důvodů, ale z toho důvodu, že údajný poškozený (Město Oslavany) úmyslně nastavil smluvní podmínky tak, aby společnost BGC diskvalifikoval ze spravedlivého a nestranného rozhodnutí případných sporů ze smlouvy vzniklých. Bylo to přitom usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 28. 3. 2007, č.j. 19 Nc 5458/2007-7, které správní orgány označily za překážku dispozice společnosti BGC s předmětem zdanitelného plnění a dovodily z toho i neplatnost přijatého zdanitelného plnění od společnosti EDHESSA. Toto usnesení Okresního soudu Brno-venkov je však výkonem práva z neexistujícího exekučního titulu a nemůže tak působit hmotněprávní účinky spočívající v zákazu dispozice s majetkem. Absolutní neplatnost způsobuje neexistenci navazujících právních vztahů, čímž se měl správní orgán ex offio zabývat. Dovozuje porušení § 5 daňového řádu.

[12] Dne 5. 10. 2011 doručila žalobkyně krajskému soudu další doplňující podání, ve kterém navázala na výše uvedené doplnění, když poukázala na recentní judikaturu Nejvyššího soudu (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2011, č.j. 32 Cdo 4923/2010, ze dne 27. 7. 2011, č.j. 30 Cdo 4415/2010, a ze dne 30. 8. 201, č.j. 32 Cdo 34/2010), která potvrzuje závěry z usnesení Velkého senátu občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, č.j. 31 Cdo 1945/2010. Podle žalobkyně je tedy postaveno najisto, že absolutní neplatnost rozhodčího nálezu sp. zn. 1438/07 způsobila ex tunc nedostatek účinků usnesení Okresního soudu Brno-venkov o nařízení exekuce č.j. 19 Nc 5458/07-7. Argumentace správního orgánu opírající se o zákaz dispozice s předmětem zdanitelného plnění (jako o hlavní důvod proč nemělo dojít k převodu vlastnického práva a tím i ke zdanitelnému plnění) by tak podle názoru žalobkyně neměla při soudním přezkumu obstát.

[13] Dne 7. 9. 2011 doručila žalobkyně krajskému soudu další podání, ve kterém odporovala žalovanému v jeho tvrzení obsaženému ve vyjádření k žalobě uvádějícím, že žalobkyně nerozporeovala neprokázání použití přijatého zdanitelného plnění k vlastní ekonomické činnosti. Podle žalobkyně správce daně v protokolu o seznámení se s výsledkem vytýkáčního řízení výslovně uvedl, že „*Daňový subjekt porušil ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) a ustanovení § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty v platném znění, neboť nedošlo k převodu vlastnických práv*“. Chybí zde tedy konstatování toho, že by žalobkyně neprokázala použití přijatého zdanitelného plnění ke své ekonomické činnosti. Odvolání proti platebnímu výměru bylo tedy logicky podáno pouze do rozsahu správního posouzení věci. Rozhodnutí odvolacího orgánu pak žádné nové správní posouzení věci neobsahuje a pouze opakuje závěry správce daně. Z tohoto hlediska lze jeho rozhodnutí považovat dokonce za nepřezkoumatelné. Žalobkyně nadto použití přijatého zdanitelného plnění ke své další ekonomické činnosti prokázala, což doložila prodejem předmětu zdanitelného plnění společnosti G&C Pacific Niue Ltd. (dále též „G&C Pacific Niue“) dle vydaných faktur č. 076/2009, č. 077/2009 a č. 078/2009. Uskutečnění zdanitelných plnění označenými fakturami správní orgány nezpochybnily a v odůvodnění napadených rozhodnutí se jím ani nezbyvaly. Dokazování v daňovém řízení tak nebylo provedeno v souladu se zákonem, což má za následek i nezákonnost napadených rozhodnutí. K faktuře vydané č. 078/2009 správní orgány pouze uvedly, že se zdanitelné plnění vrátilo zpět k původnímu vlastníku, což ničím nedokazují. Ostatně, i kdyby k této skutečnosti došlo, nezakládá to bez dalšího zdůvodnění žádné daňové konsekvence ve vztahu k ZDPH, zvláště za okolností, kdy příjemce zdanitelného plnění je osobou registrovanou k DPH v jiném členském státě.

Žalobkyně výslovně doplnila, že „uskutečnění zdanitelného plnění touto fakturou, jakož i fakturami č. 076/2008 a č. 077/2008 v přiznání k DPH za zdaňovací období 10/2009 uvedla, což žalovaný nezpochybňuje“. Není tak správný ani závěr žalovaného, že žalovaná neprokázala použití přijatého zdanitelného plnění ke své ekonomické činnosti.

[14] Dne 13. 12. 2011 žalobkyně doručila krajskému soudu další doplňující podání, ve kterém zejména uvedla, že z dřívějších podání ve věci vyplývá, že pokud bude v nalézacím řízení sp.zn. 63 C 206/2008 autoritativně vyslovena absolutní neplatnost rozhodčího nálezu sp. zn. 1438/07, bude tím osvědčena neexistence exekučního titulu. Skutečnost, že se jedná o neplatný titul, podle žalobkyně vyplývá vedle výše citovaných rozhodnutí i z nálezů Ústavního soudu (ze dne 5. 10. 2011, II. ÚS 3057/10 a ze dne 5. 10. 2011III, ÚS 2164/10). Žalobkyně dále odkázala na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 32 Cdo 4923/2010 a rozsudek Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 5 Cmo 23/2011, ze dne 19. 5. 2011, který dovozuje, že v případě absolutní neplatnosti rozhodčí smlouvy je třeba aplikovat postup ve smyslu ustanovení § 31 písm. e) zákona č. 216/1994 Sb. Žalobkyně dále uvedla, že soud může vyřešit otázku existence exekučního titulu jako otázku prejudiciální, což ostatně potvrzuje i usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. 6. 2011, č.j. 13 Co 497/2008. Žalobkyně zopakovala, že neexistující exekuční titul nemůže založit žádné účinky. Tuto skutečnost v průběhu správního řízení namítala, avšak správní orgán posoudil tuto otázku nesprávně.

[15] Dne 20. 1. 2013 žalobkyně doručila krajskému soudu další podání, ve kterém výslovně uváděla, že doplňuje své podání o posouzení základní hmotněprávní otázky, tedy zda na žalobkyni ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 za podmínek ustanovení § 13 odst. 3 písm. a) ZDPH (ve znění platném do 31. 12. 2008) přešlo právo nakládat se zbožím jako vlastník. Podle žalobkyně tuto otázku bezesbytku vyřešilo rozhodnutí Evropského soudního dvora ze dne 8. 2. 1990, č.j. C-320/88, ze kterého vyplývá, že termín dodání zboží se nevztahuje na převod vlastnického práva tak, jak ho upravuje národní legislativa, ale zahrnuje jakýkoliv převod hmotného majetku jednou osobou, která opravňuje druhou osobu skutečně nakládat s tímto majetkem, jako kdyby byla jeho vlastník, a to i kdyby k převodu právního vlastnictví k majetku nedošlo. S těmito závěry se však správní orgány nevypořádaly v souladu s ustanovením § 5 odst. 1 daňového řádu. Žalobkyně považuje za vhodné, aby se soud s tímto vypořádal. Pro podporu tohoto názoru odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2005, sp. zn. I. ÚS 403/03.

V.

Obsah správního spisu

[16] Krajský soud si pro rozhodnutí ve věci vyžádal od správních orgánů správní spisy, ze kterých zjistil následující podstatné skutečnosti:

[17] Žalobkyně podala dne 28. 9. 2008 správci daně **daňové přiznání k DPH** za zdaňovací období srpen 2008, v němž vykazovala nadměrný odpočet (řádek 754 daňového přiznání ve výši 9.058.218,- Kč). Nárok na odpočet prokazovala fakturami, které vystavila společnost EDHESSA dne 10. 8. 2008 (č. 045/2008, č. 046/2008, č. 047/2008, č. 048/2008 a č.

049/2008) za převod vlastnických práv ke znalosti technologického postupu a receptur k výrobě piva.

[18] Na základě vzniklých pochybností správce daně provedl **vytýkací řízení**, s jehož výsledky seznámil žalobkyni dne 14. 1. 2010 (srv. protokol č.j. 4307/10/290540706462). Výsledek vytýkacího řízení je zaprotokolován ve zprávě o výsledku vytýkacího řízení ze dne 3. 2. 2010, č.j. 2555/10/290540706462. Správce daně ve vytýkacím řízení dospěl k závěru, že žalobkyně předmětný odpočet (poskytnutí know-how pro výrobu piva a použití značek) uplatnila neoprávněně. K tomuto závěru dospěl správce daně mj. na základě toho, že u společností G&C Pacific a BGC bylo v době převodu vlastnických práv k předmětnému plnění zahájeno exekuční řízení sp. zn. 19 Nc 5458/2007. S ohledem na § 44 odst. 7 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, nesmí povinný po doručení usnesení o nařízení exekuce nakládat se svým majetkem; právní úkon, kterým povinný porušil tuto povinnost, je neplatný. Toto ostatně potvrzují i rozhodnutí soudů (rozsudek Městského soudu v Brně ve věci sp. zn. 2 T 36/2008 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 9 To 599/2008). Společnost BGC tedy nebyla oprávněna s předmětným majetkem nakládat, tzn. prodat společnosti EDHESSA a tato následně prodat JUDr. K. T. Jelikož nemohli skuteční vlastníci s předmětným majetkem disponovat a prodej tohoto majetku je ze zákona neplatným právním úkonem, nemohla ho žalobkyně prodat (popř. pronajímat). Podle správce daně tedy zdanitelná plnění deklarována předmětnými daňovými doklady nemohla nastat. Navíc JUDr. K. T. vystupuje v exekučních řízeních vedených proti společnostem G&C Pacific a BGC jako advokátka těchto společností a tudíž měla povědomost o tom, že tyto společnosti nejsou k uskutečnění prodeje majetku oprávněné. Technologické postupy výroby piva vždy využívala jen společnost G&C Pacific a převáděné znalosti nepozbyla, což vyplývá z vyjádření zástupce Ing. J. T., který je zároveň statutárním zástupcem společnosti G&C Pacific. Držitelem platného povolení k provozování daňového skladu byla bez přestávky společnost G&C Pacific, která také ve zdaňovacích obdobích let 2007 a 2008 přiznávala a odváděla spotřební daň z piva. Podle správce daně tedy k faktickému převodu vlastnických práv ke znalosti technologických postupů a receptur k výrobě piva od G&C Pacific de facto nedošlo, neboť pivo vařila a technologické postupy v roce 2007 a 2008 stále využívala společnost G&C Pacific, která současně v souvislosti s tím plnila v roce 2007 a 2008 své daňové povinnosti týkající se spotřebních daní. Tento názor potvrzuje i skutečnost, že zástupce žalobkyně (Ing. J. T.) předložil dne 14. 10. 2009 (viz protokol č.j. 191178/09/290540706462) daňový doklad - fakturu č. 078/2009 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 13. 10. 2009, na základě kterého převádí předmětná vlastnická práva společnosti G&C Pacific Niue (právnímu nástupci společnosti G&C Pacific a BGC), jejímž výkonným ředitelem je také pan Ing. J. T. Předmět zdanitelného plnění se tak vrátil zpět k původnímu vlastníku. Správce daně celý průběh převodu předmětného zdanitelného plnění považuje za účelově vytvořený; po uskutečnění celého procesu převodu de facto nedošlo ke změně vlastníka.

[19] Na základě zjištěných skutečností ve vytýkacím řízení vydal správce daně dne 4. 2. 2010 předmětný **platební výměr** č.j. 28337/10/290912704533, kterým žalobkyni neuznal odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu ve výši 9.101.000,- Kč, resp. vyměřil za zdaňovací období srpen 2008 daň z přidané hodnoty ve výši 47.782,- Kč.

[20] Proti označenému platebnímu výměru podala žalobkyně (daňový subjekt) odvolání, o kterém rozhodl žalovaný **napadeným rozhodnutím** ze dne 3. 3. 2011, č.j. 2806/11-1302-708158. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný zejména (po rekapitulaci řízení v dané věci) uvedl následující:

[21] Žalobkyně dokládala přijetí zdanitelného plnění od společnosti EDHESSA smlouvou ze dne 30. 6. 2008 o převodu práv k průmyslovému vlastnictví (poskytnutí know-how pro výrobu piva a použití značek). Správce daně z informací Finančního úřadu pro Prahu - Jižní město a z nahlížení do katastru nemovitostí zjistil, že na společnost BGC jsou vedena exekuční řízení. Exekuce byla nařízena usnesením Okresního soudu Brno - venkov ze dne 28. 3. 2007, č.j. 19 Nc 5458/2007-7 (s účinností od 21. 4. 2007) ve věci oprávněného města Oslavany proti povinným společnostem G&C Pacific a BGC, kterým bylo povinným zakázáno nakládat se svým majetkem. Právní úkon, kterým povinný poruší tuto povinnost, je neplatný. Ve spise se nachází listina Okresního soudu Brno - venkov ze dne 4. 12. 2008, č.j. 223801/08 (ke sp. zn. 19 Nc 5458/2007), ve které okresní soud sděluje správci daně, že výše uvedená exekuce stále trvá, exekuční řízení nebylo zastaveno ani částečně a ani nebylo přerušeno. Usnesením Okresního soudu Brno - venkov ze dne 2. 9. 2009, č.j. 19 Nc 5458/2007-284, bylo pouze rozhodnuto, že exekuce se odkládá do doby pravomocného skončení řízení vedeného u Městského soudu v Brně sp. zn. 63 C 206/2008. Dále byly zamítnuty návrh povinných G&C Pacific a BGC na přerušení řízení, návrh R. V. na zastavení exekuce č.j. 19 Nc 5458/2007-7, návrh povinných a R. V. na vstup R. V. do exekučního řízení na místo oprávněného města Oslavany, návrh povinných a společnosti G&C Pacific Niue na vstup společnosti G&C Pacific Niue do exekučního řízení na místo oprávněného města Oslavany a návrh společnosti G&C Pacific Niue na zastavení exekuce. Správci daně nebyl předložen žádný důkaz o ukončení či zastavení exekučního řízení. Na základě této argumentace žalovaný ve shodě se správcem daně uzavřel, že předmětná smlouva byla neplatným právním úkonem. Žalovaný dále poukázal na personální a majetkové propojení daňového subjektu a jeho zástupce s dotčenými společnostmi (kterým se zabýval na str. 15 napadeného rozhodnutí). Podle žalovaného lze tedy oprávněně předpokládat, že daňový subjekt věděl nebo vědět měl a mohl, že společnost EDHESSA není vlastníkem předmětu smlouvy a nemohla jej tedy na daňový subjekt převést. Nad to, jak vyplývá z odpovědi na dožádání (viz str. 13 žalovaného rozhodnutí), proběhla vytýkácí řízení u společností BGC a G&C Pacific za zdaňovací období červen 2007, ve kterém tyto společnosti deklarovaly převod předmětných technologií mezi sebou. Tato vytýkácí řízení byla ukončena tak, že daň z těchto deklarovaných plnění nebyla vyměřena s tím, že Ing. T. jako statutární zástupce obou společností protokolárně (10. 9. 2007) uznal, že úmyslem převodu bylo zabránit skutečnému zahájení nařízeného výkonu rozhodnutí. Rovněž ve vytýkáčím řízení za zdaňovací období prosinec 2007 u společnosti BGC zohlednil Finanční úřad pro Prahu - Jižní město podané dodatečné daňové přiznání a vyloučil daň na výstupu původně přiznanou z prodeje vlastnických práv společnosti EDHESSA. Dodatečným daňovým přiznáním (podaným Ing. T.) společnost EDHESSA vyloučila přiznanou částku z nároku na odpočet ve zdaňovacím období 4. čtvrtletí 2007. Žalovaný uzavřel, že jak Ing. T. jako zástupce daňového subjektu, tak JUDr. T. jako daňový subjekt, věděli nebo vědět měli a mohli, že společnost EDHESSA není vlastníkem práv ke znalosti technologického postupu výroby piva; nemohla je tedy převést na daňový subjekt. K přijetí deklarovaného zdanitelného plnění tak nedošlo. Tuto skutečnost potvrzují i dodatečná daňová přiznání podaná Ing. T. dne 22. 7. 2008 v řízení se

společnostmi G&C Pacific, BGC a EDHESSA, kdy Ing. T. vyňal deklarovanou obchodní transakci u všech těchto společností z daňové povinnosti na vstupu i na výstupu.

[22] Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že daňový subjekt (žalobkyně) ve vytýkacím řízení prokazoval rovněž použití deklarovaného zdanitelného pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Zprvu tvrdil a dokládal, že předmětné technologie převedl na společnost ANDORRA. Vzápětí tvrdil a dokládal, že je převedl na společnost WHIRTON (viz str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí). Následně pak uvedl, že tento obchod se vůbec neuskutečnil a žádal správce daně, aby tato skutečnost byla zohledněna v platebním výměru (viz str. 5 napadeného rozhodnutí). Převod práv osobě registrované v jiném členském státě (daňovým subjektem původně deklarovaném v daňovém přiznání jako dodání zboží do jiného členského státu) se tedy neuskutečnil. Dne 9. 2. 2009 však daňový subjekt dokládá poskytnutí těchto práv k použití společnosti Templářská společnost, s. r. o., smlouvou z téhož dne a fakturou č. 020/2009 vydanou ze dne 27. 2. 2009 (viz str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí) s tím, že technologii bude tato společnost využívat po zaregistrování daňového skladu pro pivovarskou činnost. Z odpovědi Finančního úřadu pro Prahu - Jižní město na dožádání správce daně zjistil, že tento finanční úřad ověřoval u Celního úřadu Brno, kdo skutečně přiznává a odvádí spotřební daň z piva. Celní úřad sdělil, že za zdaňovací období roků 2007 a 2008 přiznávala a odváděla spotřební daň společnost G&C Pacific. K datu odpovědi (4. 3. 2009) bylo platné povolení evidováno stále na tuto společnost, která daň přiznávala a platila. Tuto skutečnost potvrdil sám daňový subjekt do protokolu o ústním jednání ze dne 25. 3. 2009, kdy uvedl, že společnost G&C Pacific od srpna 2008 technologie používá, přiznává a odvádí spotřební daň. Do skončení vytýkacího řízení (dne 14. 10. 2009) pak předložil daňový subjekt ještě fakturu č. 078/2009 ze dne 13. 10. 2009 vystavenou daňovým subjektem na společnost G&C Pacific Niue za převod vlastnických práv ke znalosti technologického postupu výroby piva (viz str. 14 napadeného rozhodnutí) s tím, že práva budou realizována prostřednictvím společnosti Templářská společnost, s. r. o. Dne 25. 10. 2009 podal daňový subjekt dodatečná daňová přiznání ke zdaňovacím obdobím únor 2009 a březen 2009, ve kterých snížil původně přiznanou daň na výstupu. Toto snížení se týkalo stornování daňových dokladů vystavených daňovým subjektem pro společnost Templářská společnost, s. r. o., jako poplatek za využití know-how na výrobu piva. Postupně předkládané doklady, kterými daňový subjekt prokazoval použití deklarovaného přijatého zdanitelného plnění ke své ekonomické činnosti, vyhodnotil správce daně jako účelově vyhotovované. Původně předložené doklady byly označeny jako omylem předložené, následující byly stornovány s tím, že se zdanitelné plnění vůbec neuskutečnilo, další vystavené doklady byly znovu stornovány (tedy ani toto zdanitelné plnění se neuskutečnilo) a v závěru deklaroval daňový subjekt převod na společnost G&C Pacific Niue, která se stala právním nástupcem společnosti G&C Pacific, která jako jediná po celou dobu byla držitelem povolení provozování daňového skladu pro pivovarskou činnost, pivo vařila a přiznávala a odváděla spotřební daň.

[23] Žalovaný se dále v rozhodnutí zabýval předloženými rozsudky Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 27. 7. 2009, č.j. 4 C 110/2009-24 a ze dne 23. 11. 2009, č.j. 6 C 204/2009-60. Podle žalovaného okresní soud v případě obou rozsudků neprováděl žádné důkazní řízení, neboť jak je v rozsudcích uvedeno, z § 153a odst. 1 o. s. ř. vyplývá, že pokud dojde k uznání nároku procesním úkonem účastníka, je soud povinen rozhodnout podle tohoto uznání. V daných případech všichni účastníci těchto soudních řízení vzhledem ke svému

personálnímu a majetkovému propojení nebyly od samého počátku ve sporu a naopak deklarovaly jednotný zájem. Předmětem soudního řízení nebylo ověření přijetí zdanitelného plnění a jeho použití ke své ekonomické činnosti ve smyslu § 72 a 73 ZDPH. Okresní soud vycházel pouze z důkazních prostředků předložených žalobkyní a rozhodl dle uznání účastníků řízení. Z uvedených skutečností vyplývá, že předmětné žaloby byly podány pouze za účelem získání argumentu v daňovém řízení, ve kterém nebylo prokázáno, že se zdanitelné plnění uskutečnilo tak, jak bylo deklarováno. Faktické uskutečnění zdanitelného plnění nelze prokázat souhlasným prohlášením dotčených subjektů, jestliže skutečnosti zjištěné v daňovém řízení to neprokazují. Proto správce daně neosvědčil předmětné rozsudky Okresního soudu v Jindřichově Hradci jako důkazy ve smyslu § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZSDP“).

[24] Závěrem svého rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že pokud daňový subjekt v odvolání tvrdí, že se pochybnosti správce daně opírají pouze o tu skutečnost, že dispozice s předmětem zdanitelného plnění byla omezena nařízením exekuce, pak se toto tvrzení nezakládá zcela na pravdě. Sám daňový subjekt tvrdil, že k převodu předmětných práv u předchozích vlastníků došlo ještě před nařízením exekuce (smlouva o převodu části podniku ze dne 20. 1. 2007 a smlouva o smlouvě budoucí a o zajištění závazku převodem práva vlastnického ze dne 23. 3. 2007). Exekuce proti povinným společnostem BGC a G&C Pacific, byla nařízena usnesením Okresního soudu Brno - venkov ze dne 28. 3. 2007, č.j. 19 Nc 5458/2007-7, které nabylo právní moci dne 21. 4. 2007. Usnesením Okresního soudu Brno - venkov ze dne 2. 9. 2009, č.j. 19 Nc 5458/2007-284, bylo rozhodnuto, že exekuce se odkládá do doby pravomocného skončení řízení vedeného u Městského soudu v Brně sp. zn. 63 C 206/2008. Vzhledem k tomu, že toto řízení nebylo dosud skončeno, vycházel správce daně i odvolací orgán z účinků nařízené exekuce. Shodný právní názor je uveden i v rozsudku Městského soudu v Brně č.j. 2 T 36/2008 ze dne 28. 8. 2008, který nabyl právní moci dne 1. 10. 2009. V souvislosti s exekučním řízením daňový subjekt doplnil své odvolání o protokoly z jednání Městského soudu v Brně ve věci č.j. 33 C 169/2008 a 61 C 206/2008 a dále rozsudek č.j. 61 C 206/2008-140. V doplnění uvedl, že ze soudních rozhodnutí vyplývá, že rozhodčí nálezy, které měly být exekučními tituly v exekučních řízeních, na jejichž podkladě měl být zablokován majetek, jehož se toto daňové řízení týká, byly zrušeny z důvodu absolutní neplatnosti rozhodčích doložek. Absolutní neplatností tak trpí i veškerá soudní rozhodnutí, kterými byly exekuce prohlášeny. Povinní tak nebyli ve svých právech nakládat se svým majetkem nikterak omezení. K tomu žalovaný uvedl, že předložené protokoly a rozsudek se přímo netýkají nařízené exekuce ve vztahu k právům, která byla předmětem tohoto řízení. Správce daně i odvolací orgán vycházel nejen z nařízené exekuce, ale především hodnotil veškeré předložené důkazy a skutečnosti vyšlé v průběhu vytykácího řízení najevo. Daňový subjekt v průběhu řízení měnil svá tvrzení, předkládal důkazní prostředky v různých vyhotoveních, některé s daty, která nemohla být pravdivá. Ze všech výše uvedených skutečností vyplývá, že zdanitelné plnění se neuskutečnilo tak, jak bylo deklarováno a daňový subjekt si uplatnil odpočet DPH neoprávněně.

[25] Výše rekapitulované rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně předmětnou žalobou (shora podrobně shrnuta).

VI.

Podmínky řízení a další procesní otázky

[26] Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s. ř. s.).

[27] Žalobkyně v žalobě označila jako žalovaného Finanční ředitelství v Brně. S ohledem na nabytí účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky (na základě kterého došlo k zániku finančních ředitelství, jejichž kompetence přešly od 1. 1. 2013 na Odvolací finanční ředitelství), považuje soud za žalovaného Odvolací finanční ředitelství.

[28] V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

VII.

Posouzení věci krajským soudem

[29] Předmětem sporu je otázka oprávněnosti uplatněného nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty (DPH).

[30] DPH je postavena na nepřímém odvodu této daně ve prospěch státního rozpočtu prostřednictvím plátce daně. Tato daň je součástí ceny za jím nabízené a uskutečněné zdanitelné plnění. ZDPH však za určitých podmínek dává možnost plátcí daně tuto daň ze státního rozpočtu, do něj odvedenou jinými plátcí, získat zpět, a to formou odpočtu daně.

[31] Podle § 72 odst. 1 ZDPH má nárok na odpočet daně plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu a podmínky pro jeho uplatnění jsou stanoveny v ustanovení § 73 ZDPH. Podle § 73 odst. 1 ZDPH plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu (§ 3 odst. 1 zákona o účetnictví).

[32] Z označených ustanovení tedy plyne, že pro přiznání odpočtu na DPH musí být splněny mj. dvě základní podmínky, a sice prokázání přijetí zdanitelného plnění (tj. že zboží bylo fakticky dodáno či služby poskytnuty) a současně, že tato přijatá zdanitelná plnění byla použita pro uskutečnění ekonomické činnosti. Ekonomickou činností je přitom možné rozumět zejména využívání hmotného nebo nehmotného majetku za účelem získávání pravidelného příjmu z něj.

[33] Označené podmínky musí být přitom splněny kumulativně (obě zároveň). Při nesplnění jen jedné z podmínek nelze nárokovat odpočet na DPH. Povinnost prokázat tyto podmínky přitom lpí na žalobci, nikoliv na správci daně. Této povinnosti ostatně odpovídá i povinnost

zakotvená v ZSDP, podle něhož je daňový subjekt povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 31 odst. 9 ZSDP). Obdobně lze odkázat i na novou procesní úpravu (§ 92 odst. 3 daňového řádu), podle níž daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

[34] Důkazní povinnost daňového subjektu v daňovém řízení byla opakovaně vyložena judikaturou Nejvyššího správního soudu, k tomu lze odkázat např. na rozsudek ze dne 9. 2. 2005, č.j. 1 Afs 54/2004-125, přístupný na www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že daňové řízení, resp. dokazování v jeho průběhu, není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Stejně tak je možno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č.j. 5 Afs 147/2004-89, přístupný na www.nssoud.cz, z něhož plyne, že v daňovém řízení leží důkazní břemeno na daňovém subjektu; jestliže ten nesplnil svou zákonnou povinnost již v řízení před správním orgánem, nemůže taková skutečnost být k tíži správního orgánu. Ostatně ústavnost této koncepce dokazování v daňovém řízení potvrdil opakovaně i Ústavní soud, k tomu viz např. náleze ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, ze kterého plyne, že úprava důkazního břemene v daňovém řádu představuje v oblasti veřejného práva ještě ústavně konformní průlom do ústavněprávní ochrany autonomie jednotlivce, tedy omezení autonomní sféry jednotlivce, do níž je veřejné moci umožněno zasahovat z důvodu existence určitého a ústavně aprobovaného veřejného zájmu. V daném případě je oním zájmem zájem na stanovení, vyměření a výběru daně, který je z hlediska ochrany vlastnického práva aprobován čl. 11 odst. 5 Listiny, podle něhož lze daně a poplatky stanovovat toliko na základě zákona.

[35] Úkolem daňového subjektu přitom není prokázat, že přijal „nějaká“ zdanitelná plnění, ale i přesný předmět a rozsah tohoto plnění. Jen v takovém případě lze totiž nárok považovat za oprávněný. Ostatně k těmto závěrům lze podpůrně odkázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 24. 1. 2008, č.j. 7 Afs 112/2007-40, či rozsudek ze dne 10. 2. 2010, č.j. 5 Afs 57/2009-123, oba přístupné na www.nssoud.cz, které dospívají k identickým závěrům, tedy k nutnosti prokázat oprávněnost nároku ze strany plátce daně (daňového subjektu); v opačném případě nelze odpočet uznat. Stejně tak lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2010, č.j. 11 Ca 103/2009-40, v němž se uvádí, že pokud správce daně má oprávněné a důvodné pochybnosti o rozsahu, v jakém žalobce fakturované služby skutečně přijal a žalobce tyto pochybnosti na výzvu neodstraní, nesplní podmínky pro uplatnění nároku na odpočet.

[36] Krajský soud tedy uzavírá, že daňový subjekt, který jako plátce DPH uplatnil nárok na odpočet daně, musí oprávněnost tohoto nároku prokázat, což znamená, že musí jednoznačně prokázat, že zdanitelná plnění přijal a současně prokázat, že tato přijatá zdanitelná plnění použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti.

[37] Optikou výše uvedeného nahlížel krajský soud na souzenou věc a ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala splnění obou označených podmínek. Krajský soud v tomto ohledu zcela odkazuje na závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí (shora rekapitulovány), které v plném rozsahu přebírá i pro souzenou věc, neboť mají oporu

v právní úpravě a správním spisu. Ostatně žalobkyně v žalobě (myšleno bez následujících doplnění) ani explicitně nezpochybovala závěry správních orgánů ohledně nepoužití zdanitelného plnění k vlastní ekonomické činnosti, ale pouze závěry stran přijetí zdanitelného plnění, tedy pouze jeden z předpokladů (podmínek) pro uznání nadměrného odpočtu. Jak již bylo uvedeno výše, pro uznání odpočtu musí být splněny oba předpoklady (podmínky).

[38] Žalobkyně v žalobě primárně uváděla, že prokázala (rozsudky Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 27. 7. 2009, č.j. 4 C 110/2009 a ze dne 23. 11. 2009, č.j. 6 C 204/2009), jak nabytí vlastnictví předmětu zdanitelného plnění od společnosti EDHESSA, tak i to, že společnost EDHESSA nabyla předmět zdanitelného plnění od společnosti BGC. Dovozuje, že z nich měl správce daně bez dalšího vycházet.

[39] S těmito závěry nelze souhlasit. Předně je třeba odkázat na výše citovanou právní úpravu (§ 72 a § 73 ZDPH), které umožňuje, aby správní orgány vrátily plátcí DPH, to však pouze při splnění obou podmínek, tj. prokázání přijetí zdanitelného plnění a současném prokázání, že tato přijatá zdanitelná plnění byla použita pro uskutečnění ekonomické činnosti. Nestačí tedy prokázat přijetí zdanitelného plnění (nabytí vlastnictví), ale je třeba prokázat i jeho použití pro ekonomickou činnost. Jednoznačně splnění těchto podmínek však z označených rozsudků dovodit nelze.

[40] Rozsudkem Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 27. 7. 2009, č.j. 4 C 110/2009-24, totiž bylo vysloveno, že žalobkyně JUDr. K. T. je mj. „(...) *vlastníkem předmětu Smlouvy o převodu práv k průmyslovému vlastnictví - poskytnutí know-how pro výrobu piva a použití značek ze dne 30. 6. 2008*“. Tento rozsudek vydal okresní soud s odkazem na § 153a o. s. ř., když žalované společnosti BGC a G&C Pacific nároky žalobkyně uznaly v plném rozsahu. Stejně tak rozsudkem Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 23. 11. 2009, č.j. 6 C 204/2009-60, bylo s odkazem na § 153a o. s. ř. vysloveno, že žalující společnost (společnost EDHESSA) se stala na základě smlouvy o smlouvě budoucí a smlouvy o zajištění závazku převodem práva vlastnického ze dne 23. 3. 2007 vlastníkem mj. „*Znalosti technologického postupu a receptur k výrobě piva*“, neboť žalované společnosti BGC a G&C Pacific její nárok uznaly v plném rozsahu.

[41] Jak vidno, v obou případech okresní soud rozhodoval o tom, kdo je vlastníkem předmětných práv, a to tzv. rozsudkem pro uznání (§ 153a o. s. ř.). Podle tohoto ustanovení platí, že uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud podle tohoto uznání (odst. 1). Podle § 153 odst. 2 o. s. ř. pak platí, že rozsudek pro uznání nelze vydat ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2). Zákon tedy ukládá soudu rozhodnout (s výjimkou zákonem vyjmenovaných případů) rozsudkem pro uznání tehdy, uzná-li žalovaná strana žalovaný nárok, resp. jeho základ. V takovém případě soud nerozhoduje na základě zjištěného stavu (§ 153 odst. 1 o. s. ř. a contrario). Ostatně tyto závěry potvrzuje i odborná literatura (srv. např. Drápal L., Bureš J.: Občanský soudní řád - komentář, 1. vydání, 2009, s. 1040 a násl.) se mj. uvádí, že „*Dojde-li k uznání nároku procesním úkonem žalovaného a je-li na tomto základě rozsudek pro uznání přípustný (§ 153a odst. 2), je soud povinen rozhodnout podle tohoto uznání (...). Podle uznání nebo podle fikce uznání soud rozhodne bez ohledu na to, zda jsou tvrzení žalobkyně podložena důkazy, zda dosavadní výsledky řízení prokazují oprávněnost*

nároku nebo zda se jeví požadavky žalobkyně jako nedůvodné.“ Z toho plyne, že v případě rozsudku pro uznání soud neprovádí dokazování, rozhoduje pouze na základě uznání nároků. Jinak řečeno, okresní soud neprováděl žádné důkazní řízení, rozhodl pouze na základě uznání nároků. Navíc lze plně souhlasit se správními orgány, že ve věci soudního řízení sp. zn. 6 C 204/2009, nebylo uznání nároku ze strany žalovaných opatřeno souhlasem správce podniku, přičemž podle § 338k odst. 2 o. s. ř. právní úkony povinného, které učinil bez souhlasu správce, jsou neplatné.

[42] Ostatně, jak již bylo výše uvedeno, pro uplatnění odpočtu je třeba prokázat, že přijatá zdanitelná plnění byla použita pro uskutečnění ekonomické činnosti daňového subjektu. K posuzování takové problematiky okresní soud příslušný není. Tato role přísluší správnímu orgánu. Přístup zastávaný žalobkyní by vedl k tomu, že by v případě prokazování uskutečnění zdanitelného plnění postačovalo, aby daňový subjekt prokázal pouze nabytí vlastnictví (např. rozsudkem pro uznání) a bez dalšího by mu vznikl nárok na odpočet DPH. Úloha správců daně by v takovém případě byla zcela zbytečná. Právní úprava stanoví zcela jiný postup pro odpočet na DPH, viz výše. Za této situace nelze podle krajského soudu správním orgánům vytýkat, že neosvědčily předmětné rozsudky Okresního soudu v Jindřichově Hradci jako jednoznačné důkazy potvrzující oprávněnost uplatněného odpočtu.

[43] Pokud žalobkyně namítala, že soud není automaticky povinen vydat rozsudek pro uznání, nýbrž musí ve smyslu ustanovení § 153a odst. 2. o.s.ř. zkoumat, zda jsou dány podmínky pro vydání tohoto rozsudku, resp. musí zkoumat okruh účastníků, soulad s právními předpisy atp., konstatuje krajský soud, že soud je před vydáním rozsudku pro uznání skutečně povinen zkoumat i další okolnosti. Ani tyto okolnosti však bez dalšího ničeho nemění na nesplnění podmínek ve smyslu § 72 a § 73 ZDPH, neboť neprokazují přijetí zdanitelného plnění a jeho použití pro vlastní ekonomickou činnost. To samé platí i pro tvrzení žalobkyně, že žaloby ve věcech sp. zn. 4 C 4 /2009 a sp. zn. 6 C 204/2009 byly podány s přílohami osvědčujícími všechny rozhodné skutečnosti, přičemž naléhavý zájem byl doložen vyvrácením pochybností správci daně. Námitkám vztahujícím se k předmětným rozsudkům pro uznání proto krajský soud nemohl žalobkyni přisvědčit.

[44] V dalším žalobním bodě žalobkyně brojila proti dokazování v dané věci. Zejména uváděla, že exekuční tituly (rozhodčí nálezy) byly vydány na základě absolutně neplatného právního úkonu (rozhodčí doložky), který byl uzavřen oprávněným Městem Oslavany s úmyslem obcházet zákon. Žalobkyně předložila žalovanému rozsudky Městského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2010, č.j. 33 C 169/2008, a ze dne 10. 9. 2010, č.j. 61 C 206/169, které absolutní neplatnost rozhodčí doložky aprobují. Žalovaný si však o předběžné otázce úsudek neučinil a ve zdůvodnění svého rozhodnutí pouze uvedl, že výše uvedené rozsudky se přímo netýkají exekučního titulu v řízení sp. zn. 19 Nc 5458/2007. To podle žalobkyně svědčí o tendenčním hodnocení důkazů v daňovém řízení, což je v rozporu s § 8 odst. 2 daňového řádu.

[45] K tomuto žalobnímu bodu odkazuje krajský soud primárně na výše uvedené, kde se dokazováním již rámcově zabýval a dospěl k závěru, že bylo povinností žalobkyně prokázat, že přijatá zdanitelná plnění použila pro uskutečnění své ekonomické činnosti. To se však ze žalobkyní uváděných soudních rozhodnutí (rozsudků Městského soudu v Brně ze dne 6. 9.

2010, č.j. 33 C 169/2008, a ze dne 10. 9. 2010, č.j. 61 C 206/169) dovodit nedá. Těmito rozhodnutími byly zrušeny rozhodčí nálezy sp. zn. 1002/06 a sp. zn. 8357/08, a to pro neplatnost rozhodčí doložky. Ani jedno z rozhodnutí se přitom nezabývá otázkou platnosti či neplatnosti rozhodčího nálezu sp. zn. 1438/07, který sloužil jako exekuční titul pro nařízení exekuce ve věci sp. zn. 19 Nc 5458/2007, jímž správní orgány zpochybňovaly možnost dispozice s předmětným plněním (k otázce dispozice s předmětným plněním viz podrobněji dále). Za této situace proto podle krajského soudu nelze správním orgánům vytýkat jimi učiněné závěry o tom, že se označené rozsudky přímo netýkají exekučního titulu v řízení sp. zn. 19 Nc 5458/2007, resp. že došlo k porušení § 8 odst. 2 daňového řádu.

[46] Žalobkyně dále v žalobě namítala, že správce daně si (na str. 12 předkládací zprávy) osobuje právo rozhodnout o tom, že neuznané zdanitelné plnění bylo dosaženo na základě trestného činu, což je v rozporu s § 99 odst. 2 daňového řádu. Doplnila, že odkaz správce daně na rozsudek Městského soudu v Brně ve věci sp. zn. 2 T 36/2008 a usnesení Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 9 To 599/2008 v předkládací zprávě je zavádějící, neboť tato rozhodnutí se týkají jiného právního úkonu, než jaký je předmětem daňového řízení.

[47] K těmto žalobním tvrzením krajský soud uvádí, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného (potažmo rozhodnutí správce daně), nikoliv předkládací zpráva. Z označených rozhodnutí přitom nelze dovodit, že by si správní orgány činily úsudek o tom, zda byl či nebyl spáchán trestný čin, přestupek, popř. jiný správní delikt, kdo za něj odpovídá, resp. o otázkách osobního stavu. Správní orgány předmětnými rozhodnutími trestních soudů (z nichž mj. vyplývá, že Ing. T. byl pravomocně uznán vinným tím, že se jako předseda představenstva společností BGC a G&C Pacific pokusil odstranit majetek společnosti BGC uzavřením kupní smlouvy na prodej nemovitostí se společností EDHESSA, ačkoliv byla výše uvedeným usnesením nařízena na majetek společností BGC a G&C Pacific exekuce) toliko přebírají a argumentují s nimi při vypořádání uplatněných tvrzení ze strany žalobkyně, např. při vypořádání námitek poukazujících na údajnou neomezenost dispozice s předmětem zdanitelného plnění, což krajský soud považuje za zcela přiléhavé pro danou věc, neboť jejím předmětem bylo prokázání uskutečnění zdanitelného plnění. Krajský soud proto neshledal, že by správní orgány postupovaly v rozporu s § 99 odst. 2 daňového řádu.

[48] S ohledem na výše uvedené není krajský soud ani názoru, že by správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou zákonnosti zakotvenou v § 5 odst. 1 daňového řádu, jak tvrdila žalobkyně závěrem žaloby. Krajský soud shledal, že správní orgány postupovaly zcela v souladu s právními předpisy.

[49] Žalobkyně svá žalobní tvrzení rozvedla v podáních doručených krajskému soudu v Brně dne 30. 7. 2011, dne 7. 9. 2011, dne 5. 10. 2011, dne 13. 12. 2011 a dne 20. 1. 2013. Tato podání byla učiněna až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, žalobkyně však tvrzení v nich obsažená propojuje s tvrzeními obsaženými v žalobě a krajský soud se proto relevancí těchto tvrzení z procesní opatrnosti zabýval.

[50] Nejprve se krajský soud zabýval relevancí tvrzení obsažených v podání doručeném krajskému soudu dne 7. 9. 2011. Krajský soud souhlasí se žalobkyní v tom, že správce daně v seznámení se s výsledkem vytýkacího řízení (srv. protokol č.j. 4307/10/290540706462)

výslovně uvedl větu, že „*Daňový subjekt porušil ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) a ustanovení § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty v platném znění, neboť nedošlo k převodu vlastnických práv*“ Správce daně tedy skutečně uvádí žalobkyní označenou větu o tom, že nedošlo k převodu vlastnických práv. Jak však plyne z vytykácího řízení (zachyceného v protokolu č.j. 4307/10/290540706462, resp. zprávy o výsledku vytykácího řízení ze dne 3. 2. 2010, č.j. 2555/10/290540706462), správce daně k neoprávněnosti uplatněného odpočtu dospěl i na základě dalších důvodů, mj. na základě nekonzistentnosti, resp. účelovosti tvrzení žalobkyně. Ostatně žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval splněním i druhé podmínky pro uznání odpočtu na DPH, její splnění však rovněž neshledal. Podle žalovaného žalobkyně zprvu tvrdila a dokládala, že předmětné technologie převedla na společnost ANDORRA. Vzápětí tvrdila a dokládala, že je převedla na společnost WHIRTON (viz str. 3 a 4 žalovaného rozhodnutí). Následně pak uvedla, že tento obchod se vůbec neuskutečnil a žádala správce daně, aby tato skutečnost byla zohledněna v platebním výměru (viz str. 5 žalovaného rozhodnutí). Dne 9. 2. 2009 pak doložila poskytnutí těchto práv k použití společnosti Templářská společnost, s. r. o. (smlouvou z téhož dne a fakturou vydanou dne 27. 2. 2009, č. 020/2009, viz str. 5 a 6 žalovaného rozhodnutí) s tím, že technologii bude tato společnost využívat po zaregistrování daňového skladu pro pivovarskou činnost. Z odpovědi dožádaného finančního úřadu (Finančního úřadu pro Prahu - Jižní město) však bylo zjištěno, kdo skutečně přiznává a odvádí spotřební daň z piva. Za zdaňovací období roků 2007 a 2008 přiznávala a odváděla spotřební daň společnost G&C Pacific. Povolení bylo tedy evidováno stále na tuto společnost, která daň přiznávala a platila. Tuto skutečnost ostatně potvrdil i sám daňový subjekt do protokolu o ústním jednání ze dne 25. 3. 2009, kdy uvedl, že společnost G&C Pacific od srpna 2008 technologie používá, přiznává a odvádí spotřební daň. Do skončení vytykácího řízení pak žalobkyně předložila ještě fakturu č. 078/2009 vystavenou na společnost G & C Pacific Niue za převod vlastnických práv ke znalosti technologického postupu výroby piva (viz str. 14 rozhodnutí žalovaného) s tím, že práva budou realizována prostřednictvím společnosti Templářská společnost, s. r. o. Dne 25. 10. 2009 podala žalobkyně dodatečná daňová přiznání ke zdaňovacím obdobím únor 2009 a březen 2009, ve kterých snížila původně přiznanou daň na výstupu (z důvodu stornování daňových dokladů vystavených žalobkyní pro společnost Templářská společnost, s. r. o., jako poplatek za využití know-how na výrobu piva).

[51] Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí podrobně zdůvodnil i nesplnění druhé podmínky pro uznání odpočtu na DPH, přičemž se opíral i o závěry správce daně, které rovněž dospívají k nemožnosti uznání odpočtu na DPH. Izolovaná (byť shrnující) věta správce daně tedy nemůže ničeho změnit na meritou souzené věci, tj. nesplnění obou nutných podmínek pro odpočet na DPH. Ostatně, pokud žalobkyně explicitní závěr správce daně o nesplnění druhé podmínky pro uznání odpočtu ve výsledcích vytykácího řízení postrádala, měla to namítat v odvolání, což se nestalo. Pokud tak činí až v žalobě, lze pochybovat o neúčelovosti takového tvrzení. Navíc, jak vidno z výše provedené rekapitulace, žalovaný se v napadeném rozhodnutí výslovně a podrobně zabýval i podmínkou použití plnění pro uskutečnění své ekonomické činnosti. V této souvislosti konstatuje krajský soud, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí (které obsahuje všechny formální náležitosti) vypořádává se všemi pro věc relevantními skutečnostmi, resp. vypořádává se s uplatněnými odvolacími námitkami. Jeho závěry jsou srozumitelné a přezkoumatelné. Za této situace nelze žalobkyni přisvědčit v tom, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, jak rovněž tvrdila v doplňujícím podání

k žalobě. Skutečnost, že žalovaný přebírá zčásti závěry správce daně, které mají oporu ve správním spisu, na jeho přezkoumatelnosti ničeho nemění. Ostatně i krajský soud plně přebírá i závěry správních orgánů, neboť mají oporu ve správním spisu a právní úpravě.

[52] Pokud pak žalobkyně tvrdila, že argumentace žalovaného ve vyjádření k žalobě (o tom, že v žalobě nebrojila proti neprokázání použití přijatého zdanitelného plnění k vlastní ekonomické činnosti), není případná, konstatuje krajský soud ve shodě s výše uvedeným, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, potažmo předcházející rozhodnutí správce daně, nikoliv vyjádření k žalobě. Účelem vyjádření k žalobě je umožnit vyjádřit se žalované straně k uplatněným žalobním důvodům (§ 74 odst. 1 s. ř. s.). Ze žaloby (bez jejích doplnění) přitom skutečně nelze dovodit, že by žalobkyně výslovně brojila proti neprokázání použití zdanitelného plnění k vlastní ekonomické činnosti, ale proti závěrům stran přechodu vlastnictví (tj. přijetí zdanitelného plnění), resp. nesprávnosti dokazování správních orgánů v tomto smyslu. Podrobněji k tomu srv. žalobu. Vyjádření žalovaného tak nelze v tomto ohledu ničeho vytknout. Ostatně jádrem souzené věci není posuzování přiléhavosti tvrzení obsažených ve vyjádření k žalobě, ale zákonnosti napadeného rozhodnutí.

[53] Krajský soud se dále zabýval tvrzeními obsaženými v doplňujícím podání doručeném krajskému soudu dne 7. 9. 2011, ani ty však neshledal důvodnými.

[54] V označeném podání žalobkyně mj. uváděla, že použití přijatého zdanitelného plnění ke své další ekonomické činnosti prokázala prodejem předmětu zdanitelného plnění společnosti G&C Pacific Niue (fakturami č. 076/2009, č. 077/2009 a č. 078/2009, k čemuž odkázala na protokol sepsaný dne 14. 10. 2009, č.j. 191178/09/2905400706462), avšak správní orgány se jejími tvrzeními nezabývaly. K tomuto krajský soud uvádí, že z označeného protokolu vyplývá, že předmětem jednání bylo nahlížení do spisu, resp. seznámení se s výsledky vytýkacího řízení. Z protokolu dále vyplývá, že zástupce žalobkyně (Ing. T.) pro předmětné zdaňovací období předložil fakturu č. 078/2009. Dále předložil faktury č. 076/2009 a č. 077/2009, které podle zápisu v protokolu mají sloužit pro potřebu jiných daňových řízení (4. čtvrtletí roku 2007). Z protokolu o seznámení se s výsledky vytýkacího řízení, jakož i ze žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, krajský soud přitom zjistil, že správní orgány se fakturou č. 078/2009 zabývaly, avšak neshledaly, že by jí byly prokázány tvrzení žalobkyně ve vztahu k uplatněnému odpočtu. S tímto je třeba souhlasit. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, postupně předkládané doklady, kterými daňový subjekt prokazoval použití deklarovaného přijatého zdanitelného plnění ke své ekonomické činnosti, vyhodnotil správce daně jako účelově vyhotovované. Původně předložené doklady byly označeny jako omylem předložené, následující byly stornovány s tím, že se zdanitelné plnění vůbec neuskutečnilo, další vystavené doklady byly znovu stornovány (tedy ani toto zdanitelné plnění se neuskutečnilo) a v závěru deklaroval daňový subjekt převod na společnost G&C Pacific Niue, která se měla stát právním nástupcem společnosti G&C Pacific, která jako jediná po celou dobu byla držitelem povolení provozování daňového skladu pro pivovarskou činnost, pivo vařila a přiznávala a odváděla spotřební daň. podrobněji viz výše. Krajský soud k těmto závěrům žalovaného doplňuje, že pouhé předložení formálně bezvadných faktur neprokazuje, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech prezentováno. Důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno tak,

jak je plátcem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením (byť formálně správného) daňového dokladu. Pro podporu těchto závěrů odkazuje krajský soud na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (srv. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č.j. 9 Afs 69/2009-148, resp. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1841/07). Ostatně jak vyplývá z faktur č. 076/2009 a č. 077/2009 ty byly vystaveny za autorská práva k investičnímu závěru revitalizaci zámku v Dukovanech, resp. za zajištění právních podkladů a informací pro vedení arbitráže proti ČR a informaci o majetkových a vlastnických poměrech ve vztahu k dražebnímu prodeji zámku v Kupařovicích.

[55] Pokud žalobkyně výslovně uváděla, že „uskutečnění zdanitelného plnění označenými fakturami uvedla k přiznání k DPH za zdaňovací období 10/2009, což žalovaný nezpochybňuje“, konstatuje krajský soud, že předmětem soudního přezkumu je zdaňovací období srpen 2008, nikoliv říjen 2009. Uváděla-li pak žalobkyně, že k faktuře vydané pod č. 078/2009 správní orgány pouze uvedly, že se zdanitelné plnění vrátilo zpět k původnímu vlastníku, což ničím nedokazují, konstatuje krajský soud, že břemeno důkazní bylo v dané věci na žalobkyni, která ho však neunesla, resp. nesplnila podmínky uvedené v § 72 a § 73 ZDPH, podrobněji viz výše. Ostatně žalobkyně ani v žalobě či jejích doplněních nedoložila, že by závěry správních orgánů byly nesprávné. Z hlediska naplnění zákonných podmínek pro odpočet DPH je pak irelevantní i to, zda byla osoba příjemce zdanitelného plnění registrována k DPH v jiném členském státě.

[56] Krajský soud se dále zabýval tvrzeními uvedenými v podání doručeném krajskému soudu dne 30. 7. 2011. V tomto podání žalobkyně uváděla, že to bylo právě usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 28. 3. 2007, č.j. 19 Nc 5458/2007-7, které správní orgány označily za překážku dispozice společnosti BGC s předmětem zdanitelného plnění, resp. z něho dovodily neplatnost přijatého zdanitelného plnění od společnosti EDHESSA. Toto usnesení je však ve světle pozdější judikatury výkonem práva z absolutně neplatného exekučního titulu (rozhodčího nálezu sp. zn. 1438/07), která způsobuje neexistenci navazujících právních vztahů, čímž se měl správní orgán zabývat. Poukázala na rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 2. 5. 2011, č.j. 63 C 206/2011, rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 3. 6. 2011, č.j. 13 Co 497/2008-776, a usnesení Velkého senátu občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 1945/2010. V podání doručeném soudu dne 5. 10. 2011 pak žalobkyně označená tvrzení doplnila v tom smyslu, že Nejvyšší soud v recentních rozhodnutích postupuje v souladu s označeným usnesením Velkého senátu občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011. Je tedy postaveno najisto, že absolutní neplatnost exekučního titulu mj. způsobila nedostatek účinků usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 28. 3. 2007, č.j. 19 Nc 5458/2007-7. Absolutní neplatnost způsobuje neexistenci navazujících právních vztahů, čímž se měl správní orgán ex offio zabývat. Pokud tak neučinil, porušil § 5 daňového řádu.

[57] Pro krajský soud ze spisu vyplynulo, že usnesením Okresního soudu Brno – venkov ze dne 28. 3. 2007, č.j. 19 Nc 5458/2007-7, byla na návrh oprávněného Města Oslavany proti povinnému č.1 společnosti G&C Pacific a povinnému č. 2 společnosti BGC nařízena exekuce, a to podle vykonatelného rozhodčího nálezu Mgr. L. J., P. 8, B., ze dne 8. 3. 2007, sp. zn. 1438/07 (výrok č. I). Výrokem č. IV. tohoto usnesení bylo povinným zakázáno nakládat se

svým majetkem včetně nemovitostí a majetku patřícího do společného jmění manželů, s výjimkou běžné obchodní činnosti, uspokojování základních životních potřeb a udržování a správy majetku. Současně byli povinni vyrozuměni o tom, že právní úkon, kterým povinný poruší tuto povinnost, je neplatný. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 2. 5. 2011, č.j. 63 C 206/2011, byl pak rozhodnut spor mezi žalující společností G&C Pacific a žalovaným Městem Oslavany tak, že soud zrušil rozhodčí nález (sp. zn. 1438/07) vydaný rozhodcem se sídlem na adrese Sdružení rozhodců s. r. o. v Brně, Příkop 8. Důvodem byla absolutní neplatnost sjednané rozhodčí doložky. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 3. 6. 2011, č.j. 13 Co 497/2008-776, bylo vysloveno, že usnesení Okresního soudu Brno – venkov ze dne 3. 3. 2008, č.j. 27 C 50/2007 (jímž bylo zastaveno řízení, v němž se společnost G&C PACIFIC NIUE, jako nástupce G&C Pacific domáhala proti žalovanému Městu Oslavany určení vlastnictví k nemovitostem) se mění tak, že řízení se nezastavuje. V odůvodnění se soud opírá i o usnesení Velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 1945/2010, kterým bylo sjednoceno nahlížení na rozhodčí doložky v tom smyslu, že jestliže rozhodčí smlouva neobsahuje přímé určení rozhodce ad hoc, resp. konkrétní způsob jeho určení, ale v této souvislosti pouze odkazuje na rozhodčí řád vydaný právníkem osobou, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona, pak je taková rozhodčí smlouva neplatná podle § 39 OZ pro rozpor se zákonem.

[58] Z provedené rekapitulace soudních rozhodnutí podle krajského soudu předně vyplývá, že žalobkyní uváděná soudní rozhodnutí (rozhodnutí Městského soudu v Brně, Krajského soudu v Brně, jakož i Nejvyššího soudu) byla vydána až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Tyto rozhodnutí tedy nemohly být správním orgánům známy v době rozhodování. Z tohoto důvodu nelze správním orgánům vytýkat, že k nim nepřihlížely. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. správní soud při přezkoumání rozhodnutí správních orgánů vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dále je třeba uvést, že správní orgány své závěry nestavěly pouze na usnesení Okresního soudu Brno – venkov ze dne 28. 3. 2007, č.j. 19 Nc 5458/2007-7, které bylo vydáno na základě exekučního titulu (rozhodčího nálezu sp. zn. 1438/07, jenž byl následně zrušen). Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného, resp. z výsledků vytýkacího řízení (srv. protokol č.j. 4307/10/290540706462, resp. zprávu o výsledku vytýkacího řízení ze dne 3. 2. 2010, č.j. 2555/10/290540706462), správní orgány neoprávněnost uplatněného odpočtu na DPH opírají i o jiné důvody než o usnesení Okresního soudu Brno - venkov. Krajský soud odkazuje např. na rozhodnutí žalovaného (str. 17 a násl. napadeného rozhodnutí), kde se mj. uvádí, že „*Nad to, jak vyplývá z odpovědi na dožádání (viz str. 13 tohoto rozhodnutí), proběhla vytýkací řízení u společnosti BGC a G & C Pacific za zdaňovací období červen 2007, ve kterém tyto společnosti deklarovaly převod předmětných technologií mezi sebou. Tato vytýkací řízení byla ukončena tak, že daň z těchto deklarovaných plnění nebyla vyměřena s tím, že Ing. T. jako statutární zástupce obou společností protokolárně (10. 9. 2007) uznal, že úmyslem převodu bylo zabránit skutečnému zahájení nařízeného výkonu rozhodnutí. Rovněž ve vytýkacím řízení za zdaňovací období prosinec 2007 u společnosti BGC zohlednil FÚ pro Prahu - Jižní město podané dodatečné daňové přiznání a vyloučil daň na výstupu původně přiznanou z prodeje vlastnických práv společnosti EDHESSA. Dodatečným daňovým přiznáním podaným Ing. T. společnost EDHESSA vyloučila přiznanou částku z nároku na odpočet ve zdaňovacím období 4. čtvrtletí 2007. (...) Pokud daňový subjekt v odvolání tvrdí, že se pochybnosti správce daně*

opírají pouze o tu skutečnost, že dispozice s předmětem zdanitelného plnění byla omezena nařízením exekuce, pak se toto tvrzení nezakládá zcela na pravdě, jak vyplývá výše z tohoto rozhodnutí. Sám daňový subjekt tvrdil, že k převodu předmětných práv u předchozích vlastníků došlo ještě před nařízením exekuce (smlouva o převodu části podniku ze dne 20. 1. 2007 a smlouva o smlouvě budoucí a o zajištění závazku převodem práva vlastnického ze dne 23. 3. 2007). Exekuce proti povinným společnostem BGC a G & C Pacific byla nařízena usnesením Okresního soudu Brno - venkov č.j. 19 Nc 5458/2007-7 ze dne 28. 3. 2007, které nabylo právní moci dne 21. 4. 2007. Usnesením Okresního soudu Brno - venkov č.j. 19 Nc 5458/2007-284 ze dne 2. 9. 2009 bylo rozhodnuto, že exekuce se odkládá do doby pravomocného skončení řízení vedeného u Městského soudu v Brně sp. zn. 63 C 206/2008. Vzhledem k tomu, že toto řízení nebylo dosud skončeno, vycházel správce daně i odvolací orgán z účinků nařízené exekuce. (...) Správce daně i odvolací orgán vycházel nejen z nařízené exekuce, ale především hodnotil veškeré předložené důkazy a skutečnosti vyšlé v průběhu vytýkacího řízení najevo. Daňový subjekt v průběhu řízení měnil svá tvrzení, předkládal důkazní prostředky v různých vyhotoveních, některé s daty, která nemohla být pravdivá. Ze všech výše uvedených skutečností vyplývá, že zdanitelné plnění se neuskutečnilo tak, jak bylo deklarováno a daňový subjekt si uplatnil odpočet DPH neoprávněně.“

[59] Správní orgány tedy své závěry opíraly i o jiné skutečnosti než pouze o usnesení Okresního soudu Brno – venkov ze dne 28. 3. 2007, č.j. 19 Nc 5458/2007-7, které navíc nebylo v době rozhodování správních orgánů zrušeno. Ostatně i pokud by došlo ke zrušení usnesení Okresního soudu Brno – venkov ze dne 28. 3. 2007, č.j. 19 Nc 5458/2007-7 (což žalobkyně nedoložila ani v doplňujících podáních k žalobě) nezakládalo by to podle krajského soudu bez dalšího důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Pro uplatnění odpočtu je totiž třeba splnit i podmínku použití deklarovaného zdanitelného pro uskutečnění ekonomické činnosti, což však v daném případě splněno není. K tomu viz výše. Z těchto důvodů nemohl krajský soud přisvědčit ani tvrzením obsaženým v podáních doručených krajskému soudu dne 30. 7. 2011 a dne 5. 10. 2011. Pokud pak žalobkyně v doplňujících podáních k žalobě odkazovala i na další soudní rozhodnutí (např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 10. 2011, sp. zn. II. ÚS 3057/10 a ze dne 5. 10. 2011, sp. zn. II. ÚS 2164/10; usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 32 Cdo 4923/2010; rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 19. 5. 2011, sp. zn. 5 Cmo 23/2011), ani z nich nelze podle krajského soudu dovodit oprávněnost uplatněného odpočtu na DPH. Tato soudní rozhodnutí se zabývají pouze otázkou platnosti exekučních titulů, nikoliv podmínkami pro odpočet DPH.

[60] Konečně se krajský soud zabýval relevancí tvrzení obsažených v podání doručeném Krajskému soudu v Brně dne 20. 1. 2013. Pokud žalobkyně správním orgánům vytýkala, že se nezabývaly rozhodnutím Evropského soudního dvora ze dne 8. 2. 1990, č.j. C-320/88, konstatuje krajský soud, že ze spisu nelze dovodit, že by se žalobkyně aplikace tohoto rozhodnutí domáhala v rámci daňového řízení. Za této situace nelze správním orgánům vytýkat, že se ve svých rozhodnutích výslovně nezabývaly označeným rozhodnutím. Přístup zastávaný žalobkyní by vedl k tomu, že správní orgány by musely bez jakéhokoliv požadavku ze strany účastníků řízení v rozhodnutích popisovat veškerá soudní rozhodnutí či jiné akty. Takový přístup by byl jednoznačně v rozporu s ekonomikou řízení. Krajský soud přitom souhlasí se žalobkyní v tom, že předmětné rozhodnutí Evropského soudního dvora dospívá k závěru, že termín dodání zboží se nevztahuje na převod vlastnického práva tak, jak ho upravuje

národní legislativa, ale zahrnuje jakýkoliv převod hmotného majetku jednou osobou, která opravňuje druhou osobu skutečně nakládat s tímto majetkem, jako kdyby byla jeho vlastník, a to i kdyby k převodu právního vlastnictví k majetku nedošlo. Tyto závěry Evropského soudního dvora však ničeho nemění na oprávněnosti závěrů správních orgánů v dané věci o neprokázání odpočtu na DPH žalobkyní. Současná právní úprava stanoví jednoznačné podmínky pro uznání odpočtu DPH, když daňovému subjektu ukládá prokázat, že přijatá zdanitelná plnění použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Tyto podmínky musí být splněny obě zároveň (kumulativně). Ze správního spisu však nelze dovodit, že by žalobkyně obě podmínky pro odpočet na DPH splnila. Podrobněji viz výše.

VIII.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[61] S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[62] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. 1. 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu